

MARILIN KARU
TEINE ELU
2017

MARILIN KARU

Teine
elu

 TÄNAPÄEV

Toimetanud Tiia Penjam
Kujundanud Liis Karu

© Marilin Karu
© Tänapäev, 2017

ISBN 978-9949-85-178-2

www.tnp.ee

Trükitud AS Pakett trükikojas

Proloog

Vaatasin tühja veiniklaasi enda ees ja tõstsin jalad üles diivanile, et käed ümber põlvede suruda. Mul oli külm, kuigi Kersti küttis oma tuba juba teist tundi järjest ja väljas ei olnud isegi veel sügis, see pidi algama mõne päeva pärast. Ometi oli akna taga hämar ja teravad vihmapiisad pekslesid vastu klaasi, kuhu tugev tuul neid pildus. Sellise ilmaga saatis kehalise kasvatuse õpetaja meid välja jooksmas ning mu juuksed polnud siiani ära kuivanud. Vajasin midagi rohkemat kui paari klaasi veini siin sohval lesides, kuid Kerstil polnud täna tuju kuhugi minna, mis sest, et oli reede õhtu ja kõik klubid peagi avatud.

„Kas valan sulle juurde?” küsis klassiõde köögist tagasi tulles. Tema toasussid olid välja veninud ja tekitasid kõndimisel nii tugevat sahinat, et ma vaevu kuulsin küsimust, kuid aimasin. Sel õhtul polnud ta minuga õieti muud rääkinudki, mis tema puhul oli väga ebatavaline.

Tõusin püsti ja ringutasin. Miks ma seal üldse olin, kui vajaksime Kerstiga parajasti nii erinevaid asju? Miks ma istusin klassiõde väikeses ahjuküttega korteris ja talusin vaikust, kui mu hing ihaldas muusikat ja lärmi, rahvast ja suhtlemist?

„Ei, ma lähen koju ära,” vastasin. Kersti kulmude kohale ilmus küll väike rahulolematust näitav korts, kuid ta ei üritanudki vastu ajada. Tegelikult ei öelnud ta üldse midagi, lihtsalt

vaatas, kuidas ma aeglaselt oma tennisepaelad kinni sõlmsin ja jope selga tõmbasin. Uksel viipas ta mulle vaikides ning mina läksin sama hääletult õue vihma kätte, kustutades ühtlasi lootuse oma juuksed üldse kunagi kuivaks saada.

Eemal jalutas üks vana daam väikese halli krantsiga, kes ei vajanud rihma, sest oli tõenäoliselt juba sama eakas kui tema perenaine; selle koera soov kuhugi hulkuma minna oli ta hingest ammu kustunud. Nad kõndisid aeglaselt ja paistis, et ei märkagi enda ümber meeletut tuult ja teravate nõeltena alla sadavat paduvihma ega ka seda, et kõik normaalsed inimesed olid peitunud toa nelja seina vahele – mina olingi tõenäoliselt ainus, kes neid õues näha võis.

Mul oli koduni pea kilomeetrine teelõik, kogu aeg vastutulega, ning kui ma lõpuks oma õe tagasihoidliku ridaelamuboksi aknas tuld nägin, tundsin, kuidas soojus lihastesse justkui tagasi valgus, ja iseeneslikult hakkasin end kiiremini liigutama. Seal elasin ma suve algusest peale, täpsemalt ajast, mil meie vanemad Norrasse põrutasid, lubades meid vähemalt kord aastas vaatamas käia ja iga kuu raha saata, et Mari-Ann ei peaks mind ja Matit üksi ülal pidama. Eks näis, kuidas külaskäikudega läheb, aga vähemalt teisest lubadusest on nad siiani kenasti kinni pidanud ning Maril pole olnud põhjust nuriseda, et ta meile peavarju peab andma ja hoolitsema, et meil toit laual oleks. Muidugi ei usu ma, et Mari üldse oma pahameelt välja julgeks näidata, selleks on ta liiga hea ja salliv. Ta ei öelnud mulle ega Matile suve jooksul kordagi, et me võiks ka tööle minna või midagi muud teha, selle asemel et niisama vedeleda, ning nüüd, kui me mõlemad jälle koolis käime – mina olen abiturient ja Mati on rebane –, ei võta ta seda kindlasti jutuks. Nii me elamegi muretult ja laseme kõik enda eest ära teha, mis sest, et mina olen juba täisealine ja võiksin vähemalt mõne poeskäigugi enda peale võtta. Aga on ju hea teiste seljal liugu lasta.

Mari-Ann tegi parajasti hakklihakastet ja kartuleid, kuum kohv auras kapil ning justkui hüüdis, et ma tassikese võtaksin.

Viskasin oma koolikoti esikusse nurka, riputasin läbimärja rohelise sügisjope nagisse ja sammusin kööki.

„Kuidas koolis läks?” küsis õde lahke naeratusega. Ta teadis, et ma ei pidanud kooli kohaks, kus võib midagi põnevat juhtuda, kuid niisugune oli Mari viis juttu alustada. Tegelikult oleksin ma hea meelega pärast põhikooli otse tööle läinud, aga meie vanematele oli see vastuvõetamatu.

Nähes, et ma ei kavatsen vastata, püüdis Mari teemat vahetada.

„Kas jääd täna koju?” kõlas järgmine halb küsimus. Rüüpasin suure sõõmu musta kohvi. Suhkruta nagu alati.

„Ma ei tea. Kas Mati on kodus?”

„Praegu küll, koos Rainiga, aga nad pidid vist hiljem kuhugi edasi minema.”

Mati oli palju rohkem minu moodi kui Mari. Tänu sellele mõistis ta mind paremini ja mul oli just temaga lihtsam aega veeta. Mitte et ma oma vanema õe seltskonda vältinud oleksin, ka meil oli mõnikord koos täiesti tore, aga temaga ei osanud ma rääkida oma muredest, selleks olime liiga erinevad. Matiga aga sain viimasel ajal aina harvem jutule. Tal tekkis pidevalt uusi suhteid, mis vajasid tähelepanu, ja minu jaoks jäi tal iga päevaga järjest vähem aega. Muidugi ei saanud seda talle pahaks panna, eks mul oli samuti teisi sõpru, kellega oma elu jagada, kuid Mari nende hulka ei kuulunud, mis sest, et ta oli mu õde ja ea poolest võinuks meil olla mõndagi, millest rääkida.

Seegi kord saigi mul Mariga jutt kähku otsa. Vajusin mõttesse. Kodust ei leidnud ma paremat seltskonda, kui oli olnud Kersti, kuid Roberto, mu lemmikbaarmen, pidi pärast kolmenädalast puhkust täna esimest päeva tööl olema. Kõik märgid ütlesid, et pean tema juurde minema. Üksinda.

Mati ja Rain tulid üsna lärmakalt naerdes alumisele korrusele, mõlemal seljas valge dressipluus, mille kapuuts oli pähe tõmmatud – ainukese vahega, et Mati oma oli talle numbri või kahe võrra liiga suur. Tema juuksed, mis ulatusid õlgadest veidi

allapoole, olid lohakalt hobusesabasse seotud, mõned juukseotsad turritasid patsist välja või olid suisa lahti jäänud. Võimalik, et mõnda aega tagasi oli ta soeng olnud korralikum – enne seda, kui nad Rainiga end tuppa olid lukustanud.

„Palun, Matilda!” nurus Rain ja võttis tüdruku käe oma embusesse. Mati lasi tal end paluda, näol kaval naeratus, mis ütles, et ta on tegelikult juba ammu nõus, lihtsalt naudib seda, kuidas poiss teda meelitada üritab. Rain pistis oma nina tüdruku kapuutsi sisse ja suudles Matit kõrva taha. Pöörasin pilgu lauale, kus asetses mu kohvitass, ja kuulsin veel nende tasast itsitamist.

Matildaks hüüdsid mu väikeõde ainult poisid, kellega ta parajasti käis või kes alles üritasid teda võluda, kõigi teiste jaoks oli ta lihtsalt Mati. Öeldakse ju, et kui peres on kõik tütreid, kasvab üks tahes-tahmata poisilikumaks kui teised, meie noorim tüdruk oli selle väite selgeks kinnituseks. Juba lasteaias ei askeldanud ta iialgi nukkudega, selle asemel jooksis poistega ringi, mängides näiteks sõda, mis oli tema lemmik. Algklassides meeldis talle pärast tunde jalgpalli harjutada ja vanemaks saades hakkas ta käima lasketrennis, mille ta kaks aastat tagasi kahjuks pooleli jättis. Praegu aga veetis ta suurema osa ajast poiste seltskonnas, õigupoolest ei meenuki mulle ühtki korda, mil ta mõne tüdruku endale külla oleks kutsunud, küll aga käisid siin sageli noormehed.

Mina ei harrastanud midagi poisilikku, ka kanda eelistasin seelikut, mitte pükse. Ometi oli meil Matiga midagi ühist, mida Maril polnud: me nautisime elu. Oskasime hinnata noorust ja kõike, mida linnal pakkuda oli, ja nii polnud meid nädalavahetustel kodus peaaegu nähagi. Minu puhul oli asi lihtsam, sest ma olin juba piisavalt vana ning Mari ei pidanud minu järelevaatajat mängima, küll aga oli Mati sunnitud iga kord luba küsima, kui ööseks ära minna tahtis. Ja nüüd tundus, et just see tal täna plaanis oligi. Loomulikult ei keelanud Mari-Ann kunagi oma väikeõel mujal ööbida, aga mõnikord kurtis Mari mulle,

kui raske tal on: olla ühtaegu hea õde, kes lubab kõike, ja ema, kes peaks meid kasvatama.

„Marikene, ma lähen täna ööseks Raini juurde, aga ma ei tahaks, et vanemad sellest teada saaks, oled sa nõus vaikima?” palus Mati oma tavapärasel nunnul häälel, mida ta alati kasutab, kui tahab kelleltki midagi saada. Enamasti ei ütle sellisel juhul keegi talle ära, või kui esialgu ütlebki, siis pärast ta kutsikasilmi on ikkagi võimatu keelduda.

„Me oleme tervelt kuu aega koos olnud, musike. Kas sa ei arva, et su vanemad võiksid meist juba kuulda?” kuulsin Raini sosistamas. Ja milline õudus peegeldus hetkeks Mati silmist! Kuid juba sekundi pärast peitis ta heitunud pilgu vabandava naeratuse taha.

„Usu mind, nii on lihtsam. Luban sulle, et varsti räägin neile sinust – palju parem on, kui teen seda ise, mitte et Mari ütleb.”

Rain ei üritanudki vastu vaielda, asus hoopis Matit suudlema. Pööritasin lootusetult silmi.

„Te olete köögis, vähemasti siin võiks ju suud söömiseks kasutada,” torisesin vastavalt oma üsna halvale tujule. Matiga võisin sedasi rääkida, me saime piisavalt hästi läbi, et selliste märkuste peale mitte solvuda, ükskõik kui tõsiselt need ka öeldud poleks.

Nad palusid veel kord Mari-Anni, ja kui temalt nõusoleku kätte olid saanud, istusid enne teeleminekut lauda. Sõime vaikides, igäihel peas isesugused mõtted. Sel ajal kui noored end minekule seadsid, läksin mina oma tupp riideid vahetama. Ka minu kamber asetses teisel korrusel, just nagu Matigi oma, lisaks oli majas veel tilluke duširuum, alumisel korrusel Mari tuba ja köök-elutuba, mis oli kokkuehitatunagi nii väike, et üle kaheksa inimese korraga sinna hästi ära ei mahtunud.

Meie majast oli bussipeatuseni kõigest mõnikümmend meetrit. Sealt läks küll vaid üks buss, kuid see viis üsna otse kesklinna ja nii oli kõik justkui käeulatuses, kuigi meie koduümbrus

oli liiga vaikne, et seda paika üldse linnaks nimetada. Pidin seitse minutit bussi ootama ja siis veel veidi üle kahekümne minuti sõitma, enne kui kohale jõudsin. Vihmasadu polnud lakanud ning olin rahul, et ei olnud oma soenguga erilist vaeva näinud.

Klubis oli juba üsna palju rahvast. Garderoobi ees tuli mõnda aega järjekorras seista, see oli üsna tüütu. Jope ära andnud, läksin otsejoones baarileti äärde, et Robertoga üle pika aja juttu puhuda. Mingil ilmvõimatul kombel märkas ta mind juba eemalt ja viipas käega, näol säravvalge lai naeratus, mis pimedas ruumis eriti hästi silma paistis.

„Tere, kaunitar!” hüüdis ta läbi valju muusika, kui temani jõudsin. „Mida ma teile pakkuda võin? Maja kulul.” Tema hispaania aktsent oli veidi tugevam, kui oli olnud meie viimasel kohtumisel.

„No kui juba maja kulul, siis ma paluks midagi ka maja valikul,” vastasin silma pilgutades.

Roberto naeratus ei kadunud ka siis, kui ta mulle kaastundliku pilgu saatis.

„Kellelgi oli täna halb päev, mis?” küsis noormees jooki välja valades. Mõtlesin hetkeks, kui läbinähtav ma olin, isegi kui üritasin oma tegelikku tuju naeratusega varjata – Roberto ju polnud mu sõber ega tundnud mind kuigi hästi, väljaspool klubi me isegi ei suhelnud.

„Üsnagi, aga ma ei taha täna endast rääkida. Kuidas su puhkus läks?”

„Käisin Hispaanias vanemate juures, nad igatsevad mind väga. Õpetasin neile isegi eesti keelt, see oli nende meelest kaunis.”

Roberto oli elanud Eestis veidi üle kahe aasta, alates sellest, kui ta siia ülikooli tuli. Praegu oli tal käsil bakalaureuseõppe viimane aasta, kuid plaan oli saada ka magistrikraad, ja mine tea, võib-olla isegi siia elama jääda, kui mõne kauni Eesti neiu ära suudab võluda, nagu ta ise ütleb. Vastasin talle selle peale alati, et tema naeratuse juures ei tohiks see eriti raske olla.

Rääkisime pikalt ja ma ei märganudki, kuidas ma üha uusi jooke tellisin, nüüd juba oma raha eest, või lasin juhuslikel pakkujatel endale välja teha. Püüdsin eirata oma peapööritust, mis aja möödudes üha tugevamaks läks, kuid ei suutnud panna vastu soovile tantsima minna.

„Kuule, R-r-roberto, võta nüüd see põll eest ja tule, tee minuga üks tants!” palusin noormeest ja sain ise aru, kui kaugel ma kainusest olin. Keel oli nii pehme, et sõnad tundusid ka mulle endale veidrads. Roberto hakkas naerma, aga enne kui ta mulle midagi vastas, teenindas kahte blondi tütarlast. Nood pöörasid oma pilgud minule ja tänasid siis – minu arvates kerge flirdiga – Robertot nimepidi, ilmselgelt polnud nad teadnud tema nime enne, kui mina öelnud olin.

„Tuleksin hea meelega, senjoriita, aga te ju teate, et ma ei tohi töö ajal,” vabandas Roberto viisakalt nagu alati. Olin juba ammu teinud pakkumise sina peale üle minna ning talle sobis hästi, et mina teda ei teieta, kuid ta palus tungival, et tema tohiks edasi teie-vormi kasutada, nii oli talle mugavam. Mul jäi üle vaid leppida, ehkki temapoolne teietamine tekitas minus tunde, nagu ma oleksin mõni daam.

Ohkasin lootusetult ja läksin üksinda tantsuplatsile. Edaspidi liikusingi pidevalt baarileti ja klubipõranda vahet, mis minu puhul oli küll tavapärane, kuid täna siiski teistmoodi kui muidu. Nimelt oli see esimene kord, mil ma seal üksinda viibisin, ja tuleb tunnistada, et mulle kohe päris meeldis sedasi. Ilma Kerstita, täiesti vaba ise otsustama, millal tantsida ja millal puhata.

Kui klubi kell viis vaikseks jäi ja kõik pidid hakkama kodu poole minema, läksin veel viimast korda Roberto juurde. Jäime lobisema ja nii ootas märkamatuks ära aja, kuni ta oli oma asjad kokku pakkinud, ning pool tundi hiljem lahkusin klubist koos temaga. See päästis mu takso tellimisest, sest Roberto oli kaine ja lubadega ning rõõmuga nõus mu koju ära viskama.

Sõitsime vaikides. Iga nurga peal liikus üksikuid seltskondi, mõned lärmasid, nii et kära ei suutnud summutada isegi üsna vali muusika, mis tuli keskpärastest kõlaritest (Roberto ei pidanud oluliseks, et autos oleks bass sama hea kui tal töö juures). Teised hilised pidulised läksid vaikides koju, samm pehme ja kõver, silmad juba peaaegu kinni. Kolmandad kõndisid paarikaupa ja jagunesid veel omakorda kaheks: need, kes tõenäoliselt alles täna kohtunud olid ja juba emma-kumma voodi poole liikusid, poisi käsi hoolitsevalt tüdruku seelikusaba all, ning need, kelle suhe oli olnud piisavalt pikk, et tekitada mingit vastutustunnet, mis sunnib teise kätt hoidma, sel ajal kui too tänavanurgal liigselt joodud alkoholi väljutab. Väristasin õlgu, mõeldes sellele, milline hulk neid on, ning küsisin endalt, kui tihti mina kõrvaltvaatajale sedasi silma jään ja millisesse gruppi kuulun. Millisesse ma tahaksin kuuluda? Täna igatahes kindlasti mitte ühessegi neist seal tänaval, sest vihma sadas endiselt ja isegi selle lühikese õues oldud hetkega, mil ma klubist autosse läksin, ajas vihm mu silmavärvi laiali.

Meie teekond ei olnud pikk, kuid kuidagi suutsin ikkagi tukkuma jääda. Ma poleks oma äravajumist uskunudki, kui oleksin ise ärganud, mida ma aga ei teinud. Roberto raputas mind õrnalt, ja kui ma silmad avasin, pühkis ta mu näole kleepunud juuksed eemale ning sosistas vaikselt, et oleme kohal ja ma peaksin voodisse minema. Hõõrusin uniselt silmi, tänasin teda viisakalt ja väljusin autost, ise haigutades. Enne veel, kui Roberto minema jõudis sõita, pöördusin tema poole. Ta avas auto akna ja keeras muusika vaiksemaks, et kuulata, mida ma talle veel öelda tahan.

„Ma tulen homme tagasi. Hoia mulle kohta,“ hüüdsin talle ja vastust kuulmata läksin tuppa.

Mari polnud ust lukku pannud, kuid kõik tuled olid juba kustutatud ning seetõttu suutsin end teel oma tuppa kolm korda kuhugi ära lüüa: esimesena vastu esikukappi, siis vastu trepiastet

ja kõige lõpuks veel riivasin ukselinki. Kui voodisse maandusin, ei raatsinud ma isegi riiete äravõtmisele aega kulutada, vaid jäin täies peorõivas sinnasamma teki peale magama.

Ärkasin alles keskpäeval. Mari oli kodus ja pesi nõusid, kui ma alumisele korrusele läksin. Ka Mati oli selleks ajaks Raini juurest tagasi jõudnud, nad lösutasid mugavalt diivanil, mu õde tihedalt oma poisi kaisus, ning vaatasid mitte eriti huvitunult telerit, kust tulid päeva ja kellaaaja kohaselt mingite üheülbaliste seriaalide kordused. Võib-olla nad tegelikult isegi ei märganud, mis sealt tuleb, vaid mõtlesid veel oma eelmisest ööst, sellega saanuks selgitada nende mõlema unistavat näoilmet.

Mõtlesin õelalt: küll on hea, et Maril pole oma poissi, kes pidevalt tema juures elaks. Ühe võin ma veel välja kannatada, aga kui mõlema õe kutid mul pidevalt sedasi silme all sebiks nagu Mati omad enamjaolt, ei kannataks ma seda enam välja ja teeksin tõenäoliselt mõne rumaluse. Minul polnud oma kaheksateistkümne eluaasta jooksul veel kordagi ühtegi suhet olnud. Mitte et keegi poleks mind tahtnud, nagu mõni mu sõbranna vahel joobnuna enda kohta kurtis, vaid olin lihtsalt liiga valiv. Erinevalt teistest lootsin sattuda kohe selle õige otsa, ilma et mul enne kümneid *just-for-fun*-suhteid oleks olnud nagu mu väikeõel. Aga mõnikord teda vaadates tekkis küll meeleolu, mille ajal oleksin võinud esimesele ettejuhtuvale libekeecele jah öelda. Pärast kindlasti kahetseksin. Ja siis oligi hea, et mul oli veel teine õde, kes oli kas sama valiv kui mina või, mis paraku tõenäolisem, suhtles uute inimestega nii vähe, et kellelgi polekski saanud tema vastu huvi tekkida.

Kui Maril said nõud pestud, kutsus ta mind endaga poodi. See polnud esimene kord, kuigi olin talle peaaegu alati eitavalt vastanud. Vaatasin hindavalt õe õhukesti helepruune juukseid, mida ta tõenäoliselt hommikul pärast pesu oli sirgendanud, ilmselgelt süütut meikimata nägu ja heledaid tagasihoidlikke riideid ning mõtlesin endiselt poistest. Olin kindel, et keegi polnud

isegi üritanud Mariga flirtida, kuid miks, seda ei osanud arvata. Ta oli tegelikult täiesti ilus oma puhtuses ja puutumatuses, paljud väidavad, et just sellist tüdrukut nad endale tahaksidki – „kes on kõigiga hea, ainult temaga halb”. Õelgu Mari, mida tahab, aga samal silmapilgul otsustasin, et võtan ta täna endaga klubisse kaasa. Võimalik, et ajendatuna vaid sportlikust huvist selle vastu, mida ta vastaks mõne purjus nolgi meelitavale komplimendile. Eemalt vaadates olid nood tema jaoks kindlasti lausa jälgid. Kas ta nõustuks oma uhkuse alla neelama ja mõne sellisega tantsima? Kas see võiks talle isegi meeldida? Naeratasin mõttes oma rumala plaani üle ja nagu alati lükkasin tagasi Mari pakkumise poodi tulla, et ta midagi ei aimaks. Tahtsin teda õhtul üllatada.